

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobců: a) **V. S.**, b) **nezl. S. S.**, c) **nezl. D. S.**, nezletilí žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeni JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2015 č.j. OAM-886/ZA-ZA04-ZA15-2015, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Františka Kubína se určuje částkou **19.203,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Polská republika podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

[2] V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 27.11.2015 byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobkyně a) žalovanému vytkla, že jako účastníci řízení byli zkráceni na svých právech, a to konkrétně porušením ust. § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil skutečný stav věci, nepřihlédl ke všem okolnostem, které v řízení vyšly najevo, a rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Dále namítla porušení čl. 3 odst. 3 Dublinského nařízení, neboť správní orgán nezhodnotil existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů v Polské republice. Uvedla, že správní orgán mylně vyvozuje úzkou interpretaci nemožnosti uskutečnit převoz do Polské republiky pouze v případě systematických nedostatků, zatímco možnost uskutečnění převozu do jiné země EU má podléhat šíření vymezenému individuálnímu testu. Jako státní příslušníci Ukrajiny se obávají, že jejich žádost nebude v Polské republice řádně individuálně posouzena. Polské správní orgány odmítají udělení mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny na základě tvrzení možnosti vnitřního přesídlení do západních částí země. S odkazem na zpravodajský server Irin, přes milión vnitřně přesídlených osob původem z konfliktních oblastí na východě Ukrajiny čelí významným problémům při přesídlování a nedostatečné podpoře ze strany ukrajinských orgánů. Navrhla zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Samostatnou žádostí z téhož dne požádala žalobkyně a) o přiznání odkladného účinku žaloby. Soud žádosti vyhověl usnesením ze dne 7.1.2016 č.j. 62Az 8/2015-20.

[4] Samostatnou žádostí ze dne 29.12.2015 požádala žalobkyně a) o ustanovení právního zástupce a tlumočníka z jazyka ruského a nesouhlasila s rozhodnutím bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Žádosti o ustanovení advokáta bylo vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 19.1.2016 č.j. 62Az 8/2015-37.

[5] Žalovaný k žalobě dne 8.12.2015 uvedl, že pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, s tímto nesouhlasí, neboť neshledává naplnění některého z důvodů § 73 odst. 2 s.ř.s. K věci samé uvedl, že neporušil žalobkyní namítaná procesní ustanovení a zdůraznil, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu bylo prokázáno, že účastníci řízení byli dne 7.10.2015, kdy učinili prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držiteli platného schengenského víza vydaného Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015

do dne 24.11.2015, počtem 20 dní pobytu a dvojnásobným vstupem. V daném případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Dle jeho přesvědčení nehrozí jmenovaným v Polské

republiky nelidské či ponižující zacházení. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jmenovaná podala dne 12.10.2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že ze své vlasti vycestovala společně se svými nezletilými dětmi a manželem dne 7.10.2015 letecky z Kyjeva do Prahy (e.č. X) a svými nezletilými dětmi S. (e.č. X) a D. (e.č. X). Důvodem opuštění vlasti bylo neustálé omezování a utlačování celé rodiny kvůli jejich regionální příslušnosti, bylo jim nadáváno do separatistů a manžel byl dvakrát napaden spolupracovníky. V Gorolce, kde původně žili, jim naopak bylo vyhrožováno kvůli jejich víře ze strany DNR. Manžel měl příslib práce v Polské republice, ale nevyšlo to. Proto se rozhodli vycestovat do ČR, kde mají známého. V případě návratu do vlasti se obává, že by byli opět izolováni. Z cestovního dokladu bylo zjištěno, že Valeria Starodubtseva byla dne 7.10.2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného schengenského víza č. X vydaného Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015 do 24.11.2015. Její nezletilý syn a nezletilá dcera byli též držiteli víz vydaných Polskou republikou a stejnou dobou platnosti. V případě jmenovaných je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S odvoláním na uvedené v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinná objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění jmenovaného na území Polské republiky. Správní orgán požádal dne 16.10.2015 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 22.10.2015 správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

II.

[7] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o mezinárodní ochraně probíhalo za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka a bylo zahájeno žádostí ze dne 12.10.2015. V žádosti žalobkyně a) uvedla, že do července 2014 žili v obci Gorlovka, v červenci až prosinci 2014 v Žytomyrské oblasti, Praževu, od prosince 2014 do 30.9.2015 v obci Neresnycja a dne 30.9.2015 pobývali v Polsku a pak opět až do 7.10.2015 v Neresnycji. Ona a ani nikdo z rodiny nebyli nikdy politicky organizováni, a pokud se týká náboženství, vyznává pentecostel – letniční hnutí. Nevykonávala vojenskou službu, má vysokoškolské vzdělání v oboru ekonomie, pracovala v kurýrní službě. Jako důvod opuštění vlasti uvedla, že kvůli jejich regionální příslušnosti byli neustále omezováni, utlačováni, v místech, kam přesídlili, jim nadávali do separatistů. Když ještě žili v Gorlovce, měli potíže kvůli náboženství. Kromě Gorlovky nikde nic nemají, ale v současné době je v Gorlovce u moci DNR,

syn by neměl možnost se tam normálně učit, byli by izolováni a navíc se tam mohou kdykoliv obnovit boje. Dále založena fotokopie víz č. X pro žalobkyni a), č. X pro žalobkyni c) ve Lvově na dobu od 25.9.2015 do 24.11.2016 polským konzulátem.

[8] U jednání krajského soudu žalobkyně a) podrobně vylíčila svou situaci na Ukrajině, na nutnost vystěhovat se z rodného města a přesídlit v rámci Ukrajiny, a na problémy, se kterými se oni a především žalobce b) setkávali. K přezkoumávané věci pak právní zástupce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí schází zachycení jakýchkoliv specifík polské skutečnosti. Ze statistik je zřejmé, v jakém poměru vyřizuje Polská republika žádosti žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, a tyto vypovídají, že v Polsku získá mezinárodní ochranu jen málo osob a je benevolentní k těm, kteří mají polské předky. Právní zástupce zejména zdůraznil, že žalovaný správní orgán nevyužil ust. § 17 Dublinského nařízení. Zástupce žalovaného správního orgánu zdůraznil, že nebylo prokázáno, že existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, a v žádném případě nedosahuje možné riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Do dnešního dne na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých orgánů či Evropského soudního dvora ani ze strany Soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Polsku. Ze soudního spisu sp. zn. 62Az 9/2015 bylo zjištěno, že k žalobě manžela žalobkyně a) bylo přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2015 č.j. OAM-868/ZA-ZA04-ZA15-2015 ve věci neudělení mezinárodní ochrany, neboť žádost byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení žádosti byla určena Polská republika. Žaloba byla zdejším soudem u jednání dne 6. dubna 2016 zamítnuta jako nedůvodná.

III.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.

[10] Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009. V tom případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný zastupovaný členský stát.

IV.

[11] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů

a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[12] Je nesporné, že žalobkyně a) v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR dne 12.10.2015, resp. dne 7.10.2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně v České republice, byla držitelem platného národního víza, stejně jako její děti, vydaná Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015 do dne 24.11.2015. Vzhledem k právě uvedenému je nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, dle kterého je v případě žalobců k posouzení žádosti příslušná Polská republika, která i přijala příslušnost k posouzení žádosti. Žalobkyně a) v žalobě a u jednání soudu zpochybnila postup žalovaného správního orgánu, který se dostatečně nezabýval čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce cit. Nařízení (*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*), neboť dle jejího názoru má možnost uskutečnění převozu do jiné země EU podléhat širěji vymezenému individuálnímu testu. S odvoláním na zprávu organizace Helsinki Foundation for Human Rights polské správní orgány odmítají udělení mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny na základě tvrzení možnosti vnitřního přesídlení do západních částí země, kde nedochází k ozbrojeným konfliktům. U jednání soudu jako důkaz byly předloženy výňatky ze tří zpráv na téma postavení ukrajinských uprchlíků v Polsku, ze kterých vyplynulo, že cca třetina žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku tvoří Ukrajinci, neexistuje žádná oficiální politika prováděna s ohledem na top 5 zemí původu – Rusko, Ukrajina, Gruzie, Tádžikistán a Sýrie – protože každá žádost se posuzuje individuálně; nicméně jsou zde určité trendy, viditelné v případě syrských, ukrajinských a gruzínských žadatelů. Zatím co žádosti o azyl Syřanů jsou připuštěny, Ukrajincům a Gruzíncům je obecně odmítnuto poskytnutí jakéhokoliv stavu ochrany. Polské orgány vyjadřují názor, že situace v západní části země je stabilní, takže Ukrajinci z konfliktních oblastí na východě se mohou bezpečně a legálně usadit tam a mít přístup k potřebnému vybavení.

[13] Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání žadatele o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnější přístupy ze stran členských

zemí. Základní pravidlo dané cit. nařízením v otázce příslušnosti země k azylovému řízení je vyjádřeno v čl. 12 odst. 2, tedy že příslušným členským státem je ten stát, který udělil platné vízum. V případě zjištění, že v některém státě však existují závažné funkční problémy, tedy že existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní

ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy, pak možnost takové ochrany je vyjádřena v čl. 3 odst. 2 cit. nařízení, která umožňuje výjimku z aplikace pravidel pro určení příslušnosti na základě čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení.

[14] Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to v případě Řecka, a nejedná se ani o zemi, která je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků, jako např. v Maďarsku, ohrožována řádným chodem azylového řízení. Polská republika je plnohodnotným členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi, která dodržuje mezinárodní smlouvy, a neexistují závažné důvody se domnívat, že v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud znovu zdůrazňuje, že nemá žádné informace a ani takové nebyly účastníky řízení předloženy, o tom, že by oficiální mezinárodní instituce, čímž soud nemá na mysli jen soudní evropské instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylových řízení. Samotné tvrzení, byť podpořené informací, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu upřednostňují možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, nelze podřadit pod „systematické nedostatky“ v azylovém řízení. V této souvislosti soud, sice nad rámec přezkoumávané věci, uvádí, že i dle konstantní judikatury českých soudů nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země a lze důvodně předpokládat a očekávat v první řadě vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny.

[15] Pokud se týká námitek porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, pak tyto uznal soud za nedůvodné. Žalovaný ve věci postupoval v souladu s veškerými právními předpisy, tedy i s mezinárodními smlouvami, zejména s Nařízením Dublin III. Žalovaný správní orgán zjistil v dostatečném rozsahu stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Právě s ohledem na to, co žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sám prokázal, že je držitelem platného víza vydaného Polskou republikou, nebylo potřebné ze strany žalovaného pro rozhodnutí ve věci prokazovat další skutečnosti či si alespoň opatřovat další podklady.

[16] Pokud se týká až u jednání soudu namítané aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III. Krajský soud nejdříve hodnotil, zda tato námitka s ohledem na obsah žaloby je vůbec přípustná z pohledu časového uplatnění. Tato námitka nebyla v žalobě takto konkretizovaná a poprvé uplatněna u jednání soudu tak byla až po uplynutí zákonné lhůty pro uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb.). Nicméně

s ohledem na v žalobě uvedené porušení některých ustanovení správního řádu soud dospěl k závěru, že je možno tuto námitku připustit jako konkretizaci žalobního bodu porušení ust. § 3 správního řádu, a proto se důvodností této námítky zabýval, a po vyhodnocení všech namítaných skutečností dospěl k závěru, že není důvodná.

Čl. 17 cit. nařízení, jež vyjadřuje diskreční oprávnění, zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotý rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. Jestliže členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Pokud Česká republika uvedeného oprávnění nevyužila, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[17] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provede po dohodě dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy požadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyli postupem žalovaného zkráceni na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[18] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[20] Zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b/ a g/, ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d), a to převzetí věci + porada s klientem dne 12.4.2016 a účast u jednání. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100,- Kč. Jelikož se však jednalo o společné úkony při zastupování tří osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou

nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %, tj. 2.480,- Kč za jeden úkon. Při zastupování tří osob se jedná o částku 3 x 2.480,- Kč, tj. 7.440,- Kč za úkon. Konkrétně se tedy jedná o částku 2 x 7.440,- Kč (**14.880,- Kč**). K této částce je nutné připočíst náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3

pokračování

- 8 -

62Az 8/2015

advokátního tarifu ve výši 2 x 300,- Kč (**600,- Kč**) plus náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. **200,- Kč** (2 x 100,-). Dále cestovní výdaje v částce **189,90 Kč** (průměrná spotřeba dle velkého technického průkazu vozidla 5 l/100 km, při vzdálenosti 36 km, ceně nafty 29,50 Kč dle vyhl. č. 385/2015 Sb. a sazby základní náhrady za 1 km jízdy dle vyhl. č. 385/2015 Sb. 3,80 Kč). Celková částka činí **15.869,90 Kč**. Ustanovený advokát je plátcem DPH, proto částka **15.869,90 Kč** byla navýšena o 21 % DPH, tj. o částku **3.332,68 Kč** na celkovou částku **19.203,- Kč**.

[21] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13. dubna 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně